

У РОЗШКУ

УДК 821.111-312.4
Л33

A MOST WANTED MAN by John le Carré
Copyright © 2008 by David Cornwel

Джон ле Карре
Л33 У розшуку [Текст] : роман / Джон ле Карре; переклад з англ. Тетяни Савчинської. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2019. — 432 с.

ISBN 978-617-679-615-2

У молодого чеченця Ісси Карпова непросте минуле — трагічна смерть матері, злочини батька, тюрми й катування, втеча і нелегальний перетин кордону, до того ж за ним полюють спецслужби різних країн, бо підозрюють, що він пов'язаний з терористами-ісламістами. Батько Ісси зумів накопичити на рахунок у приватному банку велику суму, та ці гроші здобуті нечесним шляхом, тому такий спадок синові не потрібен. Хлопець приїжджає у Гамбург, щоб забути минуле, почати нове життя, вивчитися на лікаря. Аннабель Ріхтер, яка працює адвокатом, вирішує допомогти Іссі, але дівчині доведеться розгадати непросту загадку: хто він насправді — мрійник з чистим серцем чи злочинець, невинна жертва чи лише пішак у чийсь великий грі?

УДК 821.111-312.4

ISBN 978-617-679-615-2 (укр.)
ISBN 978-0-340-94706-4 (англ.)

© Джон ле Карре, текст, 2008
© Тетяна Савчинська, переклад, 2019
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2019
© Костянтин Марцинківський,
обкладинка, 2019
Усі права застережено

У РОЗШУКУ

ДЖОН ЛЕ КАРРЕ

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

*Моїм онукам,
народженим і ненародженим*

Золоте правило: якщо когось любите, допоможіть їм від
вас звільнитися.

Фридріх фон Гюгель

Турецького боксера-важковаговика, чемпіона, який бредє вулицею Гамбурга попідруч із матір'ю, годі звинуватити у тому, що він не помічає худючого хлопчину в чорному пальті, який іде за ними назирці.

Велет Мелік, як його називали шанувальники з району, цей волохатий добродушний гігант-нечепура з широкою щирою усмішкою, чорним, зібраним у хвостик, волоссям, хисткою невимушеною ходою, займав півтротуару, навіть коли поруч не було матері. У свої двадцять він був тутешньою знаменитістю, і не лише завдяки неабиякій вправності на боксерському рингу: Мелік був молодіжним представником ісламського спортивного клубу, триразовим срібним призером північнонімецького чемпіонату зі стометрівки батерфляєм і так, ніби цього недостатньо, ще й видатним воротарем футбольної команди, яка щосуботи збиралася, щоб пограти.

Як і більшість поставних людей, він звик не так дивитися, як ловити на собі чужі погляди, і це була ще одна причина, чому худющий хлопець, який ходив за ним назирці три доби поспіль, залишився непоміченим.

Уперше їхні погляди зустрілися, коли Мелік і його мати Лейла вийшли з туристичного агентства аль-Умма. Там вони

щойно придбали авіаквитки, щоб полетіти на весілля сестри Меліка, яке мало відбутися у їхньому рідному селі поблизу Анкари. Відчувши на собі чийсь пильний погляд, Мелік озирнувся навкруги й опинився око в око з високим, його зросту, сухоребрим хлопцем зі скуйовдженою бородою, червоними, глибоко посадженими очима, і в довгополому чорному пальті, в якому легко помістилися б три ілюзіоністи. Чорно-біла *куфія* навколо шиї, через плече — перекидна торба з верблюжої шкіри. Він впився поглядом спочатку у Меліка, а потім у Лейлу. Далі знову перевів погляд на Меліка, ні на мить не моргнувши, але наче взиваючи до нього своїми запаленими очима, що горіли дивним вогнем.

Проте затамований відчай цього хлопця не мав би так схвилювати Меліка, оскільки туристичне агентство розташовувалося на краю вестибюля головного залізничного вокзалу. Там цілісніший день тинялася сила-силенна загублених душ: німецьких волоцюг, азіатів, арабів, африканців, а ще — турків, таких самих, як і Мелік, — але їм, на відміну від нього, не усміхнулася фортуна. Також там сновигали безногі чоловіки на електричних інвалідних візках, наркоторговці та їхні клієнти, жебраки із псами і сімдесятирічний ковбой у стетсонівському капелюсі і шкіряних штанах зі срібними інкрустаціями. Серед них мало хто був при роботі, а дехто взагалі не мав жодних підстав перебувати на німецькій землі, і їх усіх, у кращому разі, терпіли, поки велася цілеспрямована політика зубожіння і тривала підготовка до масової депортації, яка зазвичай відбувалася на світанку. Лише новоприбулі і затяті шибайголови йшли на такий ризик. Обачніші нелегали обходили вокзал десятою дорогою.

Іншою вагомою причиною не зауважити хлопця була класична музика, яку керівництво вокзалу увімкнуло на всю гучність із батареї стратегічно скерованих гучномовців,